

A felfedezés – amiképpen az élet maga is – veszélyekkel jár. Aki nem mer kockáztatni, sosem tanul, fejlődik, él igazán.

ARRAKISI BÖLCSESSÉG

PARDOT KYNES PLANETOLÓGUS FIÁHOZ, LIETHEZ ÍROTT SORAI

Pardot Kynes, fittyet hányva a dél felől dübörgő homokviharnak, belemerült a meteorológiai mérőműszerek leolvasásába, ahelyett, hogy menedéket keresett volna. Fia, Liet – noha mindössze tizenkét esztendő volt, de a sivatag embert próbáló körülményei között nevelkedett – kutató tekintetét körülhordozta az elhagyatott botanikai kísérleti állomáson talált időjárás-kutató cirkálóban. Nem nagyon hitte, hogy a gépezet egyáltalán működik még.

Liet elnézett a homoktenger felett a közelgő fürgeteg felé. – A sivatagi széldémon. *Hulasikali Wala*. – Ösztönösen megigazította cirkoruhája illesztéseit.

– Coriolis-vihar – helyesbített Kynes, tudományos szakkifejezéssel illetve a fia által fremenül említett jelenséget. – A nyílt síkságok fölötti légáramlást felerősíti a bolygó forgó mozgása. A szélrohamok sebessége az óránkénti hétszáz kilométert is elérheti.

Az ifjú, miközben apja magyarázott, serényen megvizsgálta az ovális cirkáló tömítéseit, ellenőrizte a szellőzőnyílásokat, a súlyos csapóajtót, a mentőfelszerelést. Ügyet sem vetett a jelgenerátorra és a vészjelzésekre; tudta, a homokvihar okozta légköri zavarok úgyszólván szétzilálnák segélykérő hívásait.

Egy elkényelmesedett társadalomban Lietet közönséges fiúcskának tekintették volna, ám a mostoha sorsú fremenek közt oly megfontolt felnőtté érett zsenge gyermekkorára, hogy az ritkaságszámba ment nála kétszer idősebbeknél is. Válságos helyzetekben jobban feltalálta magát, mint az apja.

Az idősebb Kynes megvakarta őszes-vörösesszőke szakállát. – Egy efféle vad szélvihar kiterjedése meglehet négy fok is széltében. – Bekapcsolta az analitikai berendezések homályos képernyőit. – Fellódítja a homokszemcséket kétezer méter magasra, és ott tartja az atmoszférában, úgyhogy a por órákkal az után is szállingózik az égből, hogy a vihar elvonult.

Liet még utoljára szorított egyet az ajtópánton, s elégedetten nyugtázta, hogy bírja majd a megterhelést. – A fremenek el-sayalnak, „homokesőnek” hívják – mondta.

– Azért majd, ha planetológus leszel, igyekezz sűrűbben élni a szaknyelvi kifejezésekkel – róttá meg Pardot Kynes professzoros hanghordozással a fiát. – Alkalomadtán küldözgetek még jelentéseket a Császárnak, igaz, ritkábban, mint illenék. Bár kétkem, hogy elolvasná azokat. – Megkopogtatta az egyik kijelzőt. – Lám, ha jól sejtem, mindjárt elér minket a légköri front.

Liet felemelte egy kémlelőnyílás fedelét, hogy szemügyre vegye a fölénk tornyosuló barnásfehér, örvénylő homokfalat. – Egy planetológus ne csak tudományos nyelvezetet használjon, hanem a *szemét* is. Pillants ki az ablakon, apám!

Kynes elnevette magát. – Ideje indulnunk, fiam. – Felélesztette a hosszú ideje szunnyadó műszerfalat, s sikerült beindítania a kettős gondolás szuszpenzormotorokat. A cirkáló, legyűrve a gravitációt, elrugaskodott a talajtól.

A vihar már a sarkukban volt, ezért Liet becsapta a fedőlemezt, s magában fohászott, hogy az ócska meteorológiai kutatómasina kitartson. Bizonyos fokig bízott apja megérzéseiben, de a gyakorlatiasságában nemigen.

A tojásdad cirkáló egyenletesen emelkedett szuszpenzorain, bár erősen zötykölődött a rájuk rontó léglökések miatt. – Nohát – jelentette ki elégedetten Kynes. – Kezdődhet a tánc...

A vihar óriás pöröly gyanánt csapott le rájuk, s fellódította őket az örvénylő fürgetegbe.

Néhány nappal azelőtt Pardot Kynes és a fia a mély sivatagban barangoltak, amikor ráakadtak egy több ezer éve kiürült botanikai kísérleti állomásra. A fremenek rég kirámolták e kutatási célra telepített előretolt állásokat, széthordva az értékes tárgyakat, ám ez a sziklafészkében megbúvó, isten háta mögötti állomás valahogy észrevétlen maradt egészen addig, amíg Kynes szeme fel nem fedezte az ismerős jelzéseket.

Liettel együtt felfeszítették a porral vastagon belepett bejárati ajtót, s mint a hullarablók egy kriptába, bekandikáltak. Meg kellett azonban várniuk – a tűző napon ácsorogva –, hogy a benti döglletes, áporodott levegő kicserélődjék. Pardot Kynes fel-alá járkált a laza homokban, s lélegzetét visszatartva be-bekucskált a sötétbe – alig várta, hogy nekiláthassanak végre a vizsgálódásnak.

Ezek a botanikai kísérleti állomások még a régi Birodalom aranykorában épültek. Akkoriban – Kynes tudta jól – jelentéktelen sivatagbolygó volt csupán ez a világ, mely semmilyen figyelemre méltó erőforrással nem rendelkezett, semmi olyasmivel, amiért érdemes lett volna gyarmatosítani. Amikor a Zenszuni Vándorok több generáción átívelő rabszolgaság után megérkeztek ide, azt remélték, e helyen szabadon élhetnek.

Hanem ez még azelőtt történt, hogy a fűszermelanzsot, ezt az univerzumban sehol másutt nem található, értékes anyagot felfedezték volna. Mert azután minden megváltozott.

Kynes ezt a világot immár nem a birodalmi feljegyzésekben használatos néven nevezte, hogy Arrakis, hanem fremenül, hogy *Dúne*. Bár lelki hovatartozását illetően egészen fremenné vált, azért megmaradt a Padisah Császárok szolgájának. IX. Elrood azzal a feladattal bízta meg, hogy fejtse meg a fűszer rejtélyét: honnan ered, hogyan jött létre, hol lelhető fel. Kynes tizenhárom éve élt már a sivataglakók között; fremen asszonyt vett nőül, s a félig fremen fiúgyermekét arra nevelte, hogy majdan a nyomdokaiba lépjen, hogy ő legyen a *Dúne* következő planetológusa.

Kynest soha ki nem hunyó lelkesedés fűtötte e bolygó iránt. Mindig izgalommal töltötte el, ha valami újat tudhatott meg róla, még ha ezért egy orkán kellés közepébe kellett is ugrania...

A cirkáló ősrégi szuszpenzorai dühös darazsak módjára zúgtak a bömbölő Coriolis-viharban. A meteorológiai légi jármű mint valami acélfalú ballon, patogott, hánykolódott a légörvények közepette. A burkolatot szélhordta por karistolta.

– Az auróra-viharokra emlékeztet, amiket a Salusa Secunduson láttam – me-rengett Kynes. – Bámulatos jelenség – kész színorgia, de roppant veszedelmes. A semmiből egyszer csak feltámad a pörölyszél és letaglózza, akit odakint ér a szabadban.

– Ezt sem próbálnám ki, milyen odakint – felelte Liet.

Ekkor az egyik oldallemmez a nagy nyomástól behorpadt, a résen át sívítva tört be a levegő. Liet nyomban a lékhez ugrott, kezében a javítókészlettel és a tömítőhabbal. Attól félt, a rozoga cirkáló menten ríptyára törik. – Isten kezében vagyunk, a vihar bármelyik pillanatban összezúzhat minket.

– Ezt mondaná anyád is – dünnyögte a planetológus, le sem véve a szemét a regisztrálókészülék kijelzőin pergő adatokról. – Odanézz, az egyik szellőkés elérte a *nyolcszáz* kilométeres óránkénti sebességet! – Hangjában semmi félelem, csupán izgatottság csengett. – Micsoda förtelmes vihar!

Liet feltekintett a keskeny rést eltömő, kőkeményre szilárdult habról. A sívítás elhallgatott, helyét átvette a hurrikán fojtott bögése. – Ez a szél a húst is lenyúzná a csontjainkról, ha odakint volnánk.

– Nagy valószínűséggel igen – csücsörített Kynes –, de meg kell tanulnod, hogy tárgyilagosan és tényszerűen fejezd ki magad. Egy császári jelentésben nem volna helyénvaló az a megfogalmazás, hogy „a húst is lenyúzná a csontjainkról.”

A szél zúgása, a homok csikorgása és az orkán bömbölése a végsőkéig fokozódott; ekkor váratlanul megszűnt a nyomás a cirkálóban, süket csönd burkolta be őket. Liet nagyokat pislogott, nyeldekelt, hogy kiduguljon a füle. A koponyájában kongó lüktetést érzett. A nyikorgó repülőgép falán át azonban még hallotta a Coriolis-vihar kísérteties süvöltését.

– A szemében vagyunk! – lépett el Pardot Kynes a műszerei mellől, arca sugárzott az elragadtatástól. – A vihar középpontjában sziecsre leltünk, menedékre ott, ahol a legkevésbé sem vártuk volna.

Körülöttük kéken villódzó elektrosztatikus kisülések sercegettek, ahogy a homok- és porszemcsék súrlódása elektromágneses erőteret gerjesztett. – Szívebben volnék otthon, a mi sziecsünkben! – morogta Liet.

A meteorológiai cirkáló, miután kivergődött a vihar falának örvénylő kavargásából, békésen sodródott előre a mag csendjében. Az apró légi jármű utasainak most alkalmuk lett volna rá, hogy mint apa és fia, meghittten elbeszélgessenek.

De nem tették...

Tíz perccel később pedig behatoltak a vihar szemközti falába, s a porral teli szélörvény egy pillanat alatt berántotta őket a tomboló kavargásba. Liet megtántorodott, de fogódzkodott; apjának is sikerült megvetnie a lábát. A gép törzse remegett, rázkódott.

Kynes rámeredt a műszerekre, aztán a padlóra, majd a fiára. – Igazán nem tudom, mit tegyek. A szuszpenzorok... – a gép megdőlt, majd zuhanni kezdett, mintha elvágták volna a biztonsági hevederüket – ...meghibásodtak.

A működésképtelen cirkáló, akár a kő, hullott a szürkés homályba burkolózó föld felé. Dermesztő súlytalanság állt be, Liet görcsösen kapaszkodott. A planetológus szabadesés közben is a vezérlőpulton ügyködött.

A makrancoskodó szuszpenzorok végre, közvetlenül a becsapódás előtt, vonakodva engedelmeskedtek és beindultak. A Holtzman-generátor fejlesztette erőter ugyan megvédte utasait a szerencsétlenség végzetes következményeitől, de a cirkáló így is nagyot puffant a felkavart homokban. A Coriolis-vihar úgy dübörgött fölöttük, akár egy hernyótalpas fűszergyár egy sivatagi ugróegér fölött. A por pedig úgy ömlött lefelé az égből, mintha dézsából öntenék.

Pardot és Liet Kynes – kisebb horzsolásoktól eltekintve – sértetlenül megsúzta. Feltápázkodtak, s csak bámultak egymásra a nagy ijedelem után. A vihar pedig továbbvonult, maga mögött hagyva a kis cirkálót...

Miután Liet kidugott egy homokpipát az eltömődött szellőzőnyíláson át, friss levegőt szivattyúzott az áporodott levegőjú kabinba. Amikor kilökte a súlyos ajtót, rengeteg homok dőlt be rajta, de Liet statikus kötőhabbal hamar tömörítette az oldalfalakat. A fremenbatyuból elővett lapáttal és pusztá kézzel elkezdte kiásni magukat.

Pardot Kynes tökéletesen megbízott fiában, tudta, képes kiszabadítani mindkettejüket, ezért tovább szorgoskodott a félhomályban, hogy az újonnan mért időjárás értékeket áttegye egy régimódi adattároló lemezre.

Liet hunyorogva, mint a csecsemő, mely éppen világra jön, kúszott elő a szabadba, s tekintetét körülhordozta a vihar tépázta tájon. A sivatag újjászületett: a dűnék odébb masíroztak; az ismerős terepalakulatok megváltoztak; a vihar lábnyomokat, sátrakat, sőt apróbb falvakat törölt el a föld színéről. Mintha az egész medencét tisztára söpörték volna, annyira új és idegen látvány tárult Liet szeme elé.

Sárgásfehér porral lepetten felkapaszkodott egy szilárdabb homokbuckára, ahonnan jól látszott a cirkálót rejtő horpadás. Becsapódáskor a repülőgép krátert vájt a sivatag feltúrt felszínébe, amit az elvonuló fürgeteg vékony homokleppellel takart be.

Fremen ösztöneinek és vele született irányérzékének köszönhetően Liet hozzávetőleg be tudta tájolni magát: a Déli Álfaltól nem messze értek földet. Felismerte a sziklaalakzatokat, a rétegekibúvásokat, a csúcsokat és barázdákat. Ha a szél egy kilométerrel odébb sodorta volna őket, lehet, hogy a cirkáló egy töredezett hegyoldalnak ütközött volna... és a kiváló planetológus, akit a fremenek *ummájukként* – profétájukként – tiszteltek, csúfos véget ért volna.

Liet lekiáltott az üregbe, ami az eltemetett cirkálót rejtette. – Apám, azt hiszem, van itt egy sziecs a közelben, a sziklák között. Menjünk, szóljunk nekik, hogy segítsenek kiásni a gépet!

– Jó ötlet – hallatszott tompán Kynes hangja. – Eredj, győződj meg róla, tényleg vannak-e ott fremenek. Én itt maradok dolgozni, támadt egy... ötletem.

A legényke sóhajtott, aztán megindult a dűnék között az éles körvonalú, okkersárga szirtek felé. Ritmustalan léptekkel haladt, nehogy felkeltse valamelyik nagy féreg figyelmét; lép, csusszan, szünet... csusszan, szünet, lép, lép... csusszan, lép, szünet, lép...

Liet Vörösfal sziecsbeli pajtásai – különösen a vértestvére, Warrick – irigyelték minden óráért, amit a planetológussal töltött. Umma Kynes látomása a paradicsomról megragadta a sivatagi nép képzeletét – hitték, hogy álma, a Dúne újjászületése megvalósítható, és követték őt.

A Harkonnen-hűbéruraknak, akiket csupán a fűszerbányászat érdekelt az Arrakison, és az emberekre csak mint kiszipolyozni való erőforrásra tekintettek, fogalmuk sem volt arról, hogy Kynes titkos serege – elszánt fremen munkásai – élén a mozgásban lévő dűnék lehorgonyzásával, befüvesítésével foglalatoskodik. A védett kanyonokban kaktuszligeteket és szívós törpecserjéket ültettek, amiket harmatgyűjtőkkel öntöztek; a felderítetlen déli-sarki övezetekben palmáriumokat telepítettek, sikerrel. A Gipszmedencében létesített mintaültetvényen virágok nyíltak, friss gyümölcsök termettek és törpefák nőttek.

Jóllehet a planetológus könnyedén megbirkózott e nagy horderejű, globális méretű vállalkozás vezényletével, Liet mégsem bízott eléggé apja gyakorlatiasságában ahhoz, hogy hosszabb ideig magára hagyja.

Az ifjú addig lépkedett előre a gerincen, amíg rá nem akadt a sziklákba vésett finom jelzésekre, a nem odavalósi számára kivehetetlen, girbegurba ösvényre,

a megfakult, lekoptatott kövekre. Csupa olyasmire, ami szívélyes fogadtatást és biztonságos menedéket ígért – errefelé tiszteletben tartották az *al' amyah*, a vendégszeretet szabályait.

Markos fremen legények segítségével bizonyosan ki tudják majd ásni a meteorológiai cirkálót, aztán rejtekhelyre vonszolják és meglátják, alkatrészeire szedik-e, vagy megjavítják. A fremenek egy óra leforgása alatt minden nyomot eltakarítanak, s a sivatag visszanyeri megszokott tompa nyugalmát.

Hanem amikor Liet hátrapillantott a lezuhant cirkáló felé, rémülten tapasztalta, hogy az ütött-kopott légi jármű ide-oda himbálózva, harmadáig kiemelkedett a homokból. Öblös zúgás, bűgás kíséretében ágaskodott és erőlködött, akár egy ingoványba süppedt málhásállat a Bela Tegeuse-ön. A pulzáló szuszpenzorok azonban csupán centiméterekkel tudták feljebb lökni a gépet.

Lietben meghűlt a vér, látván, mit művel az apja. *Szuszpenzorok! Kint a mély sivatagban!*

Bukdácsolva futásnak eredt, csak úgy porzott léptei nyomán a finom szemcséjű homok. – Apám, állj! Kapcsold ki! – rikoltozta olyan hangosan, hogy belenyilallt a torka. Görcsbe rándult gyomorral pásztázta az arany ragyogásban úszó homoktengert, a távoli Cielago-mélyedés izzó poklát. Az árulkodó homokhullámot kereste, a mélyben zajló dagadó mozgás jelét...

– Apám, gyere ki onnan! – fékezett le a nyitott ajtó előtt. A cirkáló változatlanul erőlködött, billegett előre-hátra. A szuszpenzorhajtóművek dübörögtek. Liet az ajtókeretbe kapaszkodva beszökkent a gépbe.

Kynes először meglepődött, aztán rámosolygott a fiára. – Automatizált rendszer lehet. Ugyan fogalmam sincs, milyen karba ütköztem bele, de meglátod, egy órába se telik, s a gép kiemeli magát. – Azzal újra a műszerei fölé hajolt. – Legálább lesz időm begyűjteni az új adatokat egyetlen adattár...

Liet vállon ragadta apját és félrepördítette az irányítópult mellől. Tenyérrel lecsapott a vészleállító gombra, mire a szuszpenzorok elhallgattak. Kynes zavartan tiltakozni próbált, de fia a nyitott ajtó felé tuszkolta. – Kifelé, azonnal! Futás a sziklák felé!

– De...!

Liet kitágult orrcimpával, bőszen kifakadt. – A szuszpenzorokat is Holtzman-erőtér működteti, akár a pajzsokat! Tudod, mi történik, ha aktiválsz egy személyi pajzsot kint a sivatagban?

– Miért, megint üzemelnek a szuszpenzorok? – pislogott Kynes, aztán felragyogott a tekintete, ahogy kapcsolt. – Ó! Jön egy féreg.

– Féreg *mindig* jön. Nyomás!

Az idősebb Kynes kikászálódott az ajtónyíláson és lehuppant a homokra. Felgyenesedett, majd a vakító napsütésben hunyorogva betájolta magát. Jól megnézte a nagyjából egy kilométerre magasodó sziklagerincet, amiről Liet beszélt, aztán rendezetlen ritmusú, szaggatott tánclépéseivel – lép, csusszan, szünet, ugrik – megindult feléje. Az ifjú fremen is kiugrott a csapóajtón és követte a biztonságot jelentő sziklák felé.

Hamarosan megütötte a fülüket valami sziszegő surrogás a hátuk mögül. Liet odapillantott, majd még gyorsabb menetre ösztökélte apját. – Siess! Nem tudom, mennyi időnk maradt. – Megszaporázták lépteiket. Pardot meg-megbotlott.

Fodrozódó homokhullám tartott egyenesen az elsüllyedt cirkáló felé. *Feléjük*. A feltartóztathatatlanul felszínre törő mélységi féreg előtt feltorlódtak, majd félrefolytak a dűnék.

– Rohanj, ahogy csak bírsz! – Nekiiramodtak, átugrottak egy dűne peremén, lecsusszantak az oldalán, aztán iszkoltak tovább a süppedős homokban. Liet bizakodva látta, hogy alig száz méterre lehetnek már a szikláktól.

A sziszegés hangosabb lett, ahogy az óriási homokféreg gyorsított. Talpuk alatt remegett a föld.

Végre-valahára Kynes elérte a szélső kőtömböket, s zihálva beléjük csimpaszkodott, fennakadva rajtuk, akár egy horgon. Liet azonban továbblököste apját, fel a hegyoldalba, nehogy a szörnyeteg a homokból kiemelkedve lecsaphasson rájuk.

Pillanatokkal később Pardot Kynes és a fia egy párkányon gubbasztottak, s a forró levegőt kapkodva, némán szemlélték a félig eltemetett cirkáló körül kavargó tölcészerű örvénylést. A fellazuló porban, folyóssá vált homokban a gép egyszer csak megbillent és süllyedni kezdett.

Az örvény kellős közepéből ekkor kiemelkedett egy barlangszerűen tátongó száj, s a sivatagi szörny elnyelte a területére behatolt cirkálót több tonnányi homokkal egyetemben, eltüntetve mindent kristályfogakkal teli torkában. A féreg ezután visszahúzódott a sivatag mélyébe, s Liet az útját jelző fodrozódást figyelte, ahogy – immár komótosan – visszatért a nyugalmas, üres medencébe...

A rákövetkező süket csöndben Pardot Kynes ahelyett, hogy lelkesen örvendezett volna, hisz a halál torkából menekült meg, inkább csüggedtnek tűnt. – Az összes mérési eredmény odaveszett – sóhajtott csalódottan. – Mennyi újat megtudhattam volna pedig ezekről a viharokról!

Liet benyúlt a cirkoruhája egyik elülső zsebébe és előhúzott egy régi típusú adattároló lemezt, amit az utolsó pillanatban rántott ki a cirkáló műszerfalából. – Amint látod, életmentés közben sem feledkeztem meg a tudományos kutatásról.

Kynes sugárzott az atyai büszkeségtől.

Majd a tűző sivatagi napsütésben felkapaszkodtak a hepehupás ösvényen a biztonságot nyújtó sziecsbe.

Ó, Ember, hatalmadban áll életet teremteni, vagy elpusztítani. De lám, nincs más választásod, az életet magadnak kell megtapasztalnod. És ebben rejlik legfőbb erőd, s legfőbb gyengeséged.

ORÁNIAI KATOLIKUS BIBLIA
KIMLA SEPTIMA KÖNYVE, 5:3

A Giedi Prime olajjal átitatott szántóföldjein véget ért egy szokásos, kimerítően hosszú munkanap. Verejték áztatta, porlepte munkások vánszorogtak hazafelé az árkokkal felosztott parcellák között a lemenő nap vöröslő fényében.

Közöttük lépdelt Gurney Halleck, szőke haja csatagos volt az izzadságtól, s menet közben ütemesen tapsolt. Csak így tudta tartani, előre ösztökélni magát, ily sajátos módon szegülve szembe a – pillanatnyilag hallótávolságon kívül lévő – Harkonnen-hűbérurak zsarnokságával. Járás közben bohó munkadalocskát fabrikált, s igyekezett bevonni társait is, vagy legalább elérni, hogy vele dünyögjék a strófákat.

*Harkonnen-hajcsárok korbácsa alatt
Gürcölünk napestig, túrjuk a sarat,
Hiába vágyunk egy dézsa víz után,
Verejtékben úszunk, minekünk az jár...*

A többiek hallgatagon poroszkáltak előre. Túlságosan kimerítette őket a tizenegy órányi robot a sziklás földeken, nemigen figyeltek az önjelölt trubadúrra. Gurney végül rezignált sóhajjal feladta, de a fanyar mosoly továbbra is ott játszott az ajka körül. – Szánalmas alakok vagyunk, az már igaz – vetette oda barátainak –, de legalább ne fogjuk fel tragikusan.

Előttük szegényes kinézetű, előre gyártott elemekből épült házak tűntek fel – egy falucska, amit a korábbi Harkonnen-pátriárka – Vladimir báró apja – tiszteletére Dmitrinek hívtak. Amikor évtizedekkel azelőtt a báró a Harkonnen-ház élére került, maga elé vette a Giedi Prime térképét, és kénye-kedve szerint átkeresztelt majd minden terepalakulatot. Meglehetősen melodramai hangulatú megnevezéssel illette a kietlen tájegységeket: volt Siralom-sziget, Kárhozat-lapály, Halálszirt...

Nem kétséges azonban, hogy néhány generációval később valaki úgyis megváltoztatja megint a földrajzi meghatározásokat.

Gurney Hallecket mindez a legkevésbé sem nyugtalanította. Bár iskolába nemigen járt, annyit tudott, hogy az Impérium roppant térségeit planéták milliói, emberek milliárdjai népesítették be... neki azonban arra sem volt esélye, hogy eljusson legalább Harko Citybe, abba a zsúfolt, füstös metropolisba, mely éjjel-nappal vörösen izzó fénybe vonta az északi ég alját.

Gurney a társait méregette, a nap mint nap látott arcokat tanulmányozta. Lesütött szemmel kullogtak, gépiesen rakosgatták a lábukat nyomorúságos otthonaik felé. Annyira nyomasztó látványt nyújtottak, hogy Gurney hangosan felkacagott: – Majd ha belapátoltátok a leveseteket, remélem, este csak dalra fakadtok. Nem azt mondja az Orániai Katolikus Biblia is, hogy „szívből vigadjatok, hiszen a nap felkel s lenyugszik a világegyetem mindama szegletében, ahonnan épp nézik”?

Néhányan a munkások közül lagymatagon dűnnyögtek valamit; a semminél az is jobb volt. Legalább sikerült valamelyest felvidítania őket, némi halovány színfoltot csempésznie sivár életükbe – már megérte a fáradságot.

Gurney még csak huszonegy esztendő volt, de bőrét máris ráncosra gyűrte a nyolcéves kora óta végzett földművesmunka. Csillogó, kék szeme – szokás szerint – mindig, mindent megfigyelt... bár a falun, Dmitrin és a kopár földeken nem sok néznivaló akadt. Szögletes állával, tömpe orrával és elnagyolt vonásai-
val inkább öreg paraszt benyomását keltette, a sorstól pedig aligha számíthatott többre, mint valamelyik agyonhajszolt, sápatag falusi leányzó kezére.

Gurney az egész napot egy hónaljáig érő árokban töltötte, ásóval hajigálva ki-
felé a kavicsos földet. A falusiak hosszú évek óta művelték ugyanazt a talajt, mélyre kellett hát ásniuk, hogy tápanyagra leljenek. A báró természetesen egy fia solarist sem pazarolt műtrágyára – semmit *ezekre a bugrisokra*.

A Harkonnenek a Giedi Prime jószágkormányzóiként hosszú évszázadok során megszokták, hogy az utolsó cseppig kisajtolják a földből, amit lehet. Joguk – nem is, *kötelességük* – volt kiaknázni, kizsákmányolni ezt a világot, új és új földekre, érclélőhelyekre költöztetve a falvakat. Aztán ha a Giedi Prime már nem lesz egyéb, mint üres héj, lecsupaszított váz, a Harkonnen-ház feje kétség-

kívül másik hűbérbirtokért fog folyamodni, a Padisah Császároknak tett szolgálataik fejében. Végül is válogathattak az Impérium megannyi világa között.

De Gurneyt nem érdekelte a galaktikus politika. Vágyai mindössze arra korlátozódtak, hogy este, a faluházban jól érezze magát, szórakozzon, lazítson társaival, hisz másnap újabb kimerítő munkanap várt rájuk.

A környékbeli földeken csupán a magas keményítőtartalmú králkrumplit érte meg természeteni; ugyan a termés nagy részét állati takarmányként exportálták, a kellőképpen tápláló, édeskés gumókkal az emberek is bírták a gürcölést. Gurney naponta fogyasztotta, ahogy mindenki más. *Sovány talajból szerény igények fakadnak.*

Szülei és társai rengeteg mondást tudtak, jórészt az Orániai Katolikus Bibliából; Gurney megjegyezte mindet, s gyakran dalba foglalta őket. A zene volt az egyetlen kincs, amit birtokolhatott, s szívesen megosztotta mindenkivel.

A munkások szétszéledtek, ki-ki a maga – egyébként teljesen egyforma – szálása felé. A silány minőségű, előre gyártott elemekből készült blokkokat a Harkonnenek leszállított áron vették és idelökték nekik a pusztaságba. Gurney a maguk lakóépületét fürkészte, ahol a szüleivel és a húgával, Bheth-szel élt.

Az ő otthonuk valahogy derűsebb látványt nyújtott a többiekénél. Rozsdás, vén fazekakban színes virágok pompáztak: vörösesbarna, kék és sárga árvácskák, egy csokor százszorszép, sőt néhány szál előkelő tündérkonty is. Majd minden házhoz kis konyhakert tartozott, amiben palánták, fűszernövények, zöldségek nőttek – bár, ami csak kicsit is étvágygerjesztőnek tűnt, azt elkobozták s felfalták az arra kószáló Harkonnen-járőrök.

Meleg volt, a levegőben füst terjengett, de házuk ablakai tárva-nyitva álltak. Gurney hallotta, hogy Bheth csengő hangján vidám dalocskát énekel. Maga előtt látta húga hosszú, szalmasárga haját; szerinte jobban illett rá az a szó, hogy „lenszőke” – mellyel a Régi Földről származó versekben találkozott –, bár sosem látott még házilag szőtt lenszövetet. Bheth csupán tizenhét esztendő volt, finom vonásait, kedves természetét még nem torzította el a testet-lelket megnyomorító robot.

Gurney az udvari csapnál lemosta arcáról, karjáról és kezéről a vastagon rászáradt szürke port. Fejét is a hideg vízáram alá dugta, benedvesítve kócos, szőke haját, majd vaskos ujjával a rend kedvéért úgy-ahogy lesimította. Ezután megrázta magát, belépett a házba, s cuppanós csókot nyomott Bheth arcára. Ám a hideg víz mind a lányra csöpögött, aki felsikkantott, odébb szökkent, majd visszatért a tűzhely mellé.

Apjuk már leroskadtt az egyik székre. Anyjuk – a nyitott hátsó ajtón át rálátott – jókora ládák fölött hajlongott kint az udvaron, a piacra szánt králkrumplit válogatta. Amikor észrevette, hogy Gurney hazajött, megtörölte a kezét és bejött, hogy segítsen Bheth-nek tálalni. Később, amikor körülállták az asztalt, Gurney anyja tiszteletteljes hangon verseket olvasott fel egy régi, sokat forgatott O. K. Bibliából (elhatározta, addig nem hal meg, amíg az egész vaskos kötetet fel nem olvassa a gyerekeinek), aztán letelepedtek vacsorázni. Gurney és a húga csevegtek, miközben a rágós zöldségekből főtt s mindössze sóval és néhány szál fűszernövényvel ízesített levest szürcsölték. Étkezés közben Gurney szülei ritkán szóltak, azt is kurtán, többnyire egytagú szavakkal.

Amikor Gurney végzett, fogta a tányérját, kanalát, s a dézsánál elmosogatta, majd a csöpögtetőbe állította. Visszatérve az asztalhoz, nedves kezével meglapogatta apja vállát. – Eljössz velem a csapszékbe? Mulatság lesz ma este.

A idősebb férfi megrázta a fejét. – Lepihennék inkább. A nótáidtól néha még fáradtabbnak érzem magam.

Gurney vállalt vont. – Jó, pihenj hát. – Aprócska szobájában kinyitotta rozoga szekrényét, s elővette legdrágább kincsét: vén balisetjét, ami eredetileg kilenchúros hangszer volt, de Gurney csak hét húron tanult meg játszani, mivel a két hiányzó helyett sehogyan sem tudott újakat szerezni.

A hangszer úgy találta sérülten, a szemétre hajítva, de hat hónapi kitartó munkával – fúrt, faragott, csiszolt és lakkozott – a balisetből sosem hallott, anyagi muzsikát varázsolt elő, függetlenül attól, hogy a hangterjedelme nem volt teljes. Gurney éjszakákon át pengette a húrokat, állítgatta a szabályozó kereket. Magától, hallomásból tanulta meg a legkülönbébb dallamokat, vagy ő komponált újakat.

Miután a falura sötétség borult, anyja is lezökkent végre egy székre. Ölébe vonta drága Bibliáját, melynek a puszta súlyából több vigaszt merített, mint abból, ami benne írva állt. – Ne maradj túl sokáig – intette fiát száraz, kongó hangon.

– Nem maradok – felelte Gurney. Kíváncsi volt, vajon észrevenné-e, ha csak reggel jönne haza. – Szükségem van az erőmre, különben nem végzek a nyavalás árkokkal. – Lelkesedést mímelve magasba lendítette izmos karját, pedig mindenki tudta, az ásásnak sosem lesz vége. Azzal leballagott a ledöngölt földúton a csapszékhez.

A több évvel azelőtti szörnyű járvány következtében négy lakóház megürült. A falusiak a négy blokkot összetolták, a válaszfalakat kiütötték, s tágas közösségi helyiséget alakítottak ki maguknak. Ez éppenséggel nem ütközött egyetlen tiltó rendszabályba sem, a helyi Harkonnen-hatalmasságok mégis görbe szemmel nézték a gyanús kezdeményezést. De meghagyták a csapszéket.

Gurney csatlakozott cimboráihoz, akik mind összegyűltek az esti mulatságra. Néhányan asszonyaikat is magukkal hozták. Egy férfi máris az asztalra borulva aludt – inkább a kimerültségtől, mint az italtól, hisz gyenge sörét félig sem itta ki korsójából. Gurney huncut képpel mögéje osont, s a füléhez tartva balisetjét belecsapott a húrokba. A megriadt férfi szeméből nyomban kiröppent az álom.

– Új nóta jön, barátaim. Nem afféle ájtatos himnusz, amit anyáink dalolnak, de megtanítom nektek. – Fanyarul rájuk vigyorgott. – Aztán ha velem éneklitek, el ne puskázzátok a dallamot! – Egyikük sem volt éppen dalnok, de a kedélyes közös éneklés némi derűt hozott komor életükbe.

Gurney nagy lendülettel belefogott az ismerős dallamra költött kaján énekbe:

*Ó, Giedi Prime! Ó, Giedi Prime!
Te feketékben tobzódó, csodás világ,
A tenger mint az olaj, a róna obszidián,
Ily koromsötét éjeket a Császár szemében látsz.*

*Jöjjetek, cimborák,
Kitárjuk szívünk minden titkát,
Osztogatok sorsunkban,
Ásót, csákányt marokra,
Hisz szép az élet, nem igaz, komám?*

*Ó, Giedi Prime! Ó, Giedi Prime!
Te feketékben tobzódó, csodás világ,
A tenger mint az olaj, a róna obszidián,
Ily koromsötét éjeket a Császár szemében látsz.*

Amikor Gurney befejezte, széles mosoly terült szét őszinte ábrázatán, még hajlongott is, tapsra várt. Az egyik falubéli azonban harsányan kifakadt: – Nagyon vigyázz magadra, Gurney Halleck! Ha a Harkonnenek megtudják, hogy van egy dalos pacsirtánk, menten Harkóba röpitének – ott aztán trillázhatsz a báró fülébe!

Gurney felhorkant. – A báró botfülére nem pocsékolnám az én elbűvölő hangomat! – Általános hahota tört ki a kocsmában. Gurney felkapott egy csupor sört és nyakalni kezdte a fanyar italt.

Ekkor kicsapódott az ajtó, s Bheth rohant be felhevült arccal, lenszóke haja ziláltan lobogott utána. – Járőrök! Láttuk a szuszpenzoros fényszórákat! Rabszállító kocsival jönnek, vagy egy tucát ór kíséretében.

A férfiak összerándultak ültükben. Ketten az ajtóhoz ugrottak, de a többiek dermedten a helyükön maradtak, mint akik máris megadták magukat.

Gurney lágy akkordot pengetett a balisetjén. – Nyugalom, barátaim. Tán törvényellenes dolgot cselekszünk? „A bűnösre rányomja bélyegét az elkövetett bűn.” Hisz mi csak szórakozunk. Ezért nem tartóztathatnak le a Harkonnenek. Épp azt bizonygatjuk, mennyire elégedettek vagyunk a helyzetünkkel, milyen boldogan gürcölünk a báróért meg a kegyenceiért. Nem igaz, cimborák?

Tompa motyogásnál többet nem sikerült kicsikarnia belőlük. Gurney letette balisetjét, majd a trapéz alakú ablakhoz lépve látta, amint a rabszállító kocsi éppen lefékez a falu közepén. A Harkonneneknek nagy fogásuk volt aznap – a plázablakokon túl emberek szorongtak –, úgy tűnt, csupa nő. S bár Gurney bátorítónan megpaskolta húga keze fejét, s a többiek kedvéért megőrizte magabiztos, kedélyes modorát, tudta, a katonák csak az ürügyet lesik, hogy újabb foglyokat ejtsenek.

A falut vakító reflektorkévék pásztázták. Sötét, fegyveres alakok futkostak keresztül-kasul a döngölt utcákon, dörömböltek a házfalakon. Egyszer csak a közösségi ház ajtaja hangos csattanással kivágódott – egy katona lökte be vállal.

Hat marcona alak rontott be. Gurney felismerte közöttük Kryubi őrpáncsnokot, a Harkonnen-ház belbiztonsági erőinek páncsnokát. – Mindenki nyugton marad! Ellenőrzés! – rendelkezett Kryubi. Ritka bajusz meredezett felső ajka fölött. Keskeny arca beesettnek, szögletesnek tűnt, mintha túl sokat csikorgatná a fogát.

Gurney az ablaknál maradt. – Semmi rosszat nem csináltunk, páncsnok. Betartjuk a Harkonnen-törvényeket. Tesszük a dolgunkat.

Kryubi rásandított. – Téged meg ki nevezett ki főnöknek?

Gurney elővigyázatlanul nem tett féket csípős nyelvére és visszavágott: – És neked ki adta parancsba, hogy ártatlan falusiakat zaklass? Miattad nem tudunk majd dolgozni holnap.

Társait rettenet töltötte el ily vakmerő szavakra. Bheth erősen megszorította Gurney kezét, hogy elhallgattassa. A Harkonnen-őrök fenyegető mozdulatot tettek fegyverükkel.

Gurney fejével a rabszállító kocsi felé bökött. – Azok az emberek mit követtek el? Miféle bűnt, hogy letartóztattátok őket?

– Nem kell ahhoz bűncselekmény – vont vállat Kryubi, még csak nem is tarkargatva az igazságot.

Gurney lépett egyet előre, de három ór azon nyomban rácsimpaszkodott és durván a földre teperte. Gurney tudta, a báró gyakran a környező falvak parasztjai közül toborzott katonákat. Az újoncok – akiket sivár életükből kiemelve vadonatúj uniformissal, fegyverrel, kényelmes szállással és nőekkel halmozott el – rendszerint megvetették korábbi életüket és kegyetlenebb brigantik lettek a hivatásos idegenlégiosoknál is. Gurney azt remélte, valamelyikük tán egy szomszéd faluból való, akkor legalább szemén köpheti. Feje nagyot koppant a kemény padlón, de nyomban talpra szökkent.

Bheth a bátyja mellé siklott. – Hagyd, ne provokáld őket!

Ennél rosszabbat nem is tehetett volna. Kryubi rámutatott: – Ezt is vigyétek!

Bheth arcából kifutott a vér, amint két ór vékony karjánál fogva megragadta. De hiába kapálózott, rángatni kezdték a nyitott ajtó felé. Gurney balisetjét félrelökve előrevetette magát, de a harmadik ór puskatussal irtózatossá ütést mért a homlokára.

Gurney megtántorodott, de újra előreszökött, súlyos öklét magasra lendítve. – Eresszétek! – üvöltötte. Az egyik ór leütötte, a másikat félrependítette. Húga felsikoltott, mert ekkor mind a három briganti Gurneynek esett, s olyan brutálisan ütötték-verték, püfölték a fegyvereikkel, hogy több bordája eltört, az orrából pedig ömlött a vér.

– Segítsetek! – ordított oda Gurney rémülettől tágra meredt szemű társainak. – Többen vagyunk a rohadékoknál!

Senki sem moccan.

Gurney csapkodott, hadonászott, de a durva rúgások és ütlegelő puskatások előbb-utóbb földre terítették. Erőlködve felemelte a fejét, s látta, hogy Kryubi szenttelenül végignézi, amint az emberei kivonszolják Bheth-t a helyiségből. Gurney hánya-vetette magát, igyekezett lehajítani magáról a ránehezülő testes katonákat.

A páncélkesztyűs karok és térdvédős lábak közül látta, hogy a falusiak meghunyászkodva gubbasztanak, akár a birkák. Megrendült arccal, kővé dermedten bámultak. – Segítsetek már, nyavalyások!

Az egyik ór erre úgy gyomorszájon vágta, hogy Gurney öklendezni kezdett. Hang nem jött ki a torkán, levegőt is alig kapott. Fekete foltok táncoltak a szemelőtt. Végül az örök eleresztették.

Gyorsan felkönyökölt, de már csak egy villanásra látta Bheth kétségbeesett arcát, ahogy a Harkonnenek kivonszolták az éjszakába.

Tehetetlen dühvel, elkeseredetten tápászkodott fel, miközben ájulás környékezte. Hallotta, hogy a rabszállító kocsi motorja felbőg odakint a téren. A reflektorok éles fénye végigsöpört a csapszék falán, vakítóan bevilágított az ablakokon, aztán a jármű dübörögve elszáguldott a következő falu irányába, folytatva begyűjtő körútját.

Gurney bedagadt szemmel pislogott a többiekre. *Idegenek*. Köhögött, vért köpött, majd megtörölte a száját. Végül nagy nehezen kinyögte: – Aljas férgek vagytok! A kisujjatokat sem mozdítottátok, hogy segítsetek! – A ruháját igazgatva a falusiakra meredt. – Hogy engedhettétek, hogy ezt műveljék velünk? *Elvittek a húgomat!*

De mi mást várt ettől a nyúlszívű népségtől?

Gurney mélységes megvetéssel a padlóra köpött, aztán kibotorkált az ajtón.

A titkok a hatalom lényeges eszközei. A bölcs vezető célzatosan terjeszti őket, hogy befolyásolhassa az embereket.

RAPHAEL CORRINO HERCEG: EGY GALAKTIKUS BIRODALOM IRÁNYÍTÁSA –
ÉRTEKEZÉS, TIZENKETTEDIK KIADÁS

A rókaképű férfi, mint valami kémkedő varjú állt az arrakeeni kormányzói palota második emeletén. A tágas előcsarnokot nézte odalent. – Biztos vagy benne, khmm, hogy mindenki értesült a mi kis estélyünkről? – kérdezte. Ajka cserepes volt a száraz levegőtől már évek óta. – Mindenki személyesen kapta meg a meghívóját? A lakosságot is tájékoztattad?

Hasimir Fenring gróf közelebb hajolt a mellette álló szikár, csapott állú Geraldo Willowbrookhoz, testőrsége parancsnokához. A bíbor-arany egyenruhás férfi biccentett, s hunyorgott a pajzzsal leárnyékolt, prizmás ablakokon beözönlő napfényben. – Ragyogó ünnepség lesz, uram, itt-tartózkodásotok örömére. A koldusok máris tömegével gyülekeznek a főkapu előtt.

– Ühüm, remek. A feleségem el lesz ragadtatva.

Lent, az első emeleten egy szakács igyekezett ezüst kávéskészlettel a kezében a konyha felé. Sütés-főzés illatai terjengtek fölfelé: egzotikus levesek, pikáns szósok készültek az elegáns esti mulatságra, s különleges sütek sosem látott, nem az Arrakison élő állatok húsából.

Fenring megmarkolt egy faragott vasfa korlátot s felnézett. Két emelet belmagasságú, gótikus kupola ívelt fölénk. Tekintetét végighordozta az elakkafa keresztgerendákon és pláz tetőablakokon. Fenring izmos, de nem kifejezetten magas ember lévén úgy érezte, eltörpül az épület hatalmas méretei mellett. Pedig a mennyezetet az ő kívánságára alakították ilyenné, nemcsak itt, hanem az ebédlőteremben is. Az új keleti szárny szintén az ő elképzelései szerint épült, fényűző vendégszobákkal, pazar fürdőmedencékkel.

A sivatagbolygó császári megfigyelőjeként itt eltöltött tíz év során Fenring minduntalan építkezésen törte a fejét, a rezidencia folytonosan átalakítási munkálatoktól zengett. Miután Shaddam kipenderítette az udvarból – számúzta a Kaitainról –, valamiképpen nevet akart szerezni magának, maradandót akart alkotni.

A leendő botanikus kert felől, amely Fenring és Lady Margot magántermei mellett épült, szerszámgépek zúgása, napszamosok kántálása hallatszott. Kulcslyuk alakú boltíves átjárókat vágtak, szökőkutakat szereltek a benyílóba, tarka mozaikberakásokkal díszítették a falakat. Szerencsére a súlyos, díszes bejárati ajtó egyik csuklópántja jelképesen Fatima kezét ábrázolta – azét a Fatimáét, aki a Régi Földön élt egykori próféta leánya volt.

Fenring épp el akarta bocsátani Willowbrookot, amikor visszhangzó recsegés-ropogás rázkódtatta meg a felső emeletet. Mindketten futásnak eredtek az ívben kanyarodó csarnokon át, el a hosszú könyvszekrények mellett. A szobából és csőliftekből meglepett házi szolgák kukucskáltak ki a folyosóra.

Az üvegház ovális ajtaja tárva-nyitva állt, mögötte egymásra torlódott, összegabalyodott fém és pláz szerkezeti elemek látszottak. Az egyik munkás orvosért rikoztzott, túlharsogva az átható fájdalomkiáltásokat. Egy túlterhelt szuszpenzorállvány omlott össze. Fenring magában megfogadta, személyesen bünteti meg azt, akire rábizonyosodik, hogy része volt ebben a felfordulásban.

A gróf benyomakodott a helyiségbe és körülnézett. Az ívelt tető nyitott fémtraverz szerkezetén át kilátott a citromsárga színű égre. Csak egy-két fényszűrős üveglablakot illesztettek még a helyére, a többi ripityára törve ott hevert az állványzat romjai alatt. Fenring felháborodottan kifakadt: – Rosszabb időpontban nem is történhetett volna, hmm! Ma este akartam körbevezetni a vendégeinket.

– Igen, a lehető legrosszabb időpontban, gróf úr. – Willowbrook figyelte, miként ásnak a munkások a törmelék mélyére, hogy elérjék a sérülteket.

Khakiszínű egyenruhás doktorok siettek el mellettük. Egyikük kezelésbe vett egy véres arcú férfit, akit akkor húztak ki az omladék alól, két másik súlyos plázlemezst segített leemelni a további áldozatokról. A munkafelügyelőt agyonütötte a lerogyott állványzat. *Ostoba fajankó*, mérgeződött Fenring. *Szerencséd, különben megkaptad volna a magadét ezért a felfordulásért.*

Fenring a karkronjára pillantott. Még két óra a vendégek érkezéséig. Intett Willowbrooknak. – Takaríts össze mindent. Egyetlen neszt se halljak, amíg tart az estély! Rossz fényt vetne ránk, hmm, nem igaz? Lady Margot és én nagyon gondosan megterveztük az egész ünnepeket, a legapróbb részletekig.

Willowbrook a homlokát ráncolta, de jobbnak látta nem ellenkezni. – Meglesz, uram. Egy órába sem telik.

Fenring dúlt-fült magában. Valójában egyáltalán nem érdekelték az egzotikus növények, eredetileg csupán azért egyezett bele, hogy létrehozzák ezt a luxuskertet, mert kedvezni akart Bene Gesserit-asszonyának, Lady Margot-nak. Felesége ugyan mindössze egy hermetikusan zárható helyiséget kért, amiben növényeket tarthat, ám Fenring – amilyen nagyra törő volt mindig – ennél sokkal látványosabb bravúrra törekedett. Azt tervezte, növényritkaságokat gyűjt majd be szerte az Impériumból.

Ha egyáltalán elkészül valaha ez a fránya üvegház...

Fenring összeszedte magát és lement a boltíves főbejárathoz Margot elé, aki épp akkor tért haza a városból. A labirintszerű sűük-piacon járt. A szürkészöld szemű, karcsú, szőke nő tökéletes alakkal s hibátlan arcvonásokkal volt megáldva. Majd egy fejjel magasodott férje fölé. Abaköpenyt viselt – a fekete szövettet porral pötytyözte tele a szél az utcákon –, de a szabása érvényesülni engedte pompás idomait.

– Kaptál ecazi répát, drágám? – meresztgette a szemét a gróf mohón a két néhez, barna fűszerpapírba bugyolált csomagra, amit férfi szolgák cipeltek. Margot, amint értesült róla, hogy aznap délután egy kereskedő érkezik csillagbárkával, tüstént sietett az arrakeeni piacra a ritka zöldségekért. Fenring megpróbált be-kandikálni a csomagolópapír alá, de Margot pajkosan a kezére ütött.

– Minden rendben, drágám? – érdeklődött.

– Öhömm, megy minden, mint a karikacsapás – felelte Fenring. – Az új üvegházat azonban még nem tudjuk megmutatni a vendégeinknek. Túl nagy a rendtelenség odafent.

Lady Margot Fenring a palota előcsarnokában várakozott, hogy fogadja a napnyugtakor érkező fontos vendégeket. A betéttáblás faburkolatú terem falait a Padisah Császárok portréi díszítették, a legendás Faykan Corrin tábornoktól kezdve, aki a Butleri Dzsihad harcaiban jeleskedett, a felvilágosult uralkodón, Raphael Corrinno koronahercegen át III. Fondilig, akit úgy emlegettek, „a Vadász”, egészen a fiáig, IX. Elroodig.

A csarnok közepén a jelenlegi Császár, IV. Shaddam aranyozott szobra állt teljes sardaukardíszben, magasra emelt kezében karddal. Ez csupán egy volt a számtalan műremek közül, amit uralkodása első évtizedében az uralkodó nekik küldetett. A rezidencia környékét, a tereket sok egyéb, férje gyerekkori barátjától kapott ajándék is díszítette. Noha Shaddam trónra lépése idején a két férfi közt némi nézeteltérés támadt, azóta fokozatosan ismét közel kerültek egymáshoz.

A porszigetelt szárnyas ajtón át elegáns hölgyek áradtak befelé hollófekete, posztbutleriánus szmokingot és mindenféle színű katonai uniformist viselő férfiak kíséretében. Maga Margot földig érő selyemtaft ruhát viselt, csillámló flitterekkel a derekán.

A díszruhás kikiáltó egymás után bejelentette a vendégeket, s Margot üdvözölte őket. Az érkezők bevonultak a nagyterembe, ahonnan kacagás, beszélgetés és összekoccanó poharak csendülése hallatszott. A Zsonglőr-ház hivatásos szórakoztatói mutatványokat és szellemes dalokat adtak elő Fenringék tízéves arrakisi tartózkodásának megünneplésére.

Fenring gróf büszke tartással sétált le a főlépcsőn a második emeletről. Ódivatú, sötétkék szmoking feszült rajta, a mellén karmazsinvörös szalaggal – külön az ő személyére szabták a Bifkaron. Margot lehajolt, hogy jóval alacsonyabb férje megcsókolhassa. – Most már menj, köszönts a vendégeinket, drágám, mielőtt a báró egészen kisajátítja a társalgást.

Fenring könnyed szökkenéssel kitért egy, valamelyik Corrino-albolygóról való eltökélt, felcicomázott hercegnő elől, aki – mielőtt belekortyolt volna a borába – elhúzott egy kis távvezérlésű méregdetektort a pohara fölött, majd feltűnés nélkül visszasüllyesztette a szerkentyűt a báli ruhája zsebébe.

Margot a férjét figyelte, amint odaballagott a kandallóhoz, hogy szót váltson Harkonnen báróval, az Arrakis jelenlegi bolygókormányzó hűbérurával, a felbecsülhetetlen értékű fűszermonopólium birtoklójával. A lobogó lángok fényében a báró puffedt arca valahogy kísértetiesnek hatott. Nem volt jó színben, az bizonyos.

Amióta Fenring és Margot itt éltek a sivatagbolygón, a báró néhányszor meginválta őket a várába lakomára, vagy gladiátorviadalokra, melyeken a Giedi Prime-ről hozatott rabszolgák mérköztek meg. Veszedelmes ember volt, aki túlságosan sokra tartotta magát. Most azonban, lám, görnyedten támaszkodott aranyozott sétabotjára, aminek a fogantyúja az arrakisi homokféreg tátott száját mintázta.

Az eltelt tíz év során, állapította meg Margot, a báró egészségi állapota siralmasan megrendült; rejtélyes izom- és idegrendszeri kórtól szenvedett, amivel állandó súlygyarapodás járt együtt. Margot Bene Gesserit-nővértársaitól megtudta e fizikai leépülés okát, s azt is, hogy maga Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anya mérte rá e büntetést, amikor megerősakarta őt. A báró azonban nem is gyanította gyötrelmes kínjainak eredetét.

Mohiam, aki szintén jeles meghívottja volt a mai estélynek, ekkor Margot látókörébe lépett. Az ősz hajú Tisztelendő Anya gyémántberakásos gallérral ünnepvé tett abaköpenyt viselt. Összeszorított ajakkal mosolyogva üdvözölte vendéglátó háziasszonyát. Ujjainak finom billegtetésével üzenetet és egy kérdést küldött Margot-nak: – Milyen híreid vannak Harishka Főtisztelendő Anya számára? Részleteket kérek. Jelentemem kell neki.

Margot ujjai küldték a választ: – A Missionaria Protectiva-ügy halad. Csupán híresztelés, semmi bizonyíték. Az eltűnt nővéreket még mindig nem találjuk. Régóta semmi hír. Lehet, hogy mind meghaltak.

Mohiam nem tűnt elégedettnek. Ő maga is dolgozott már a Missionaria Protectivával, a Bene Gesserit-rend e kitűnő csoportjával, melynek feladata ragadós babonások elplántálása volt távoli, primitív világokon. Fiatalabb korában Mohiam évtizedeket töltött ezen a bolygón, városi asszonyként terjesztve mindenféle eszméket, babonás félelmeket, melyek megkönnyíthetik a Bene Gesserit-rend munkáját. Mohiamnak sosem sikerült beszivárognia a fremenek zárt társadalmába, de az évszázadok során sok más nővér is útra kelt a mély sivatagba, hogy elvegyüljön a fremenek közt – és nyomuk veszett.

Minthogy a gróf hitveseként Margot az Arrakisra került, felkérték, szerezzen értesüléseket a Missionaria kényes tevékenységével kapcsolatban. Mind ez idáig csupán meg nem erősített jelentéseket kapott olyan Tisztelendő Anyákról, akik a fremenekhez csatlakozva illegalitásba vonultak, valamint mendemondákat a törzsek közt elterjedt, Bene Gesserit-szerű vallási szertartásokról. Egy elszigetelt sziecsben feltehetően élt egy szent asszony; az egyik városi kávézó sátorban pedig porlepte vándorok említettek valamiféle messiáslegendát, ami nagy valószínűséggel a Panoplia Propheticusban gyökerezett... csak hogy egyik információ sem közvetlenül a fremenektől származott. A sivatagi nép, akárcsak a bolygójuk, kifürkészhetetlennek tűnt.

Elképzelhető, hogy a fremenek minden teketória nélkül legyilkolták a nővéreket, hogy kinyerjék a vizüket a testükből.

– A többieket, úgy látszik, elnyelte a homok – rebbentek Margot ujjai.

– Akárhogy is, találj meg őket. – Mohiam aprót biccentve véget vetett a néma társalgásnak, majd átvágott a termen, s kisurrant egy oldalajtón.

– Rondo Tuek – jelentette be a kikiáltó –, vízkereskedő.

Margot odafordult, s egy széles arcú, mégis szikár férfit látott különös, ringó járással közeledni az előcsarnokon át. Messze ülő, szürke szeme volt s őszesvörös, oldalt dúsabb, a feje búbja felé azonban ritkuló üstöke. Margot szívélyesen így üdvözölte: – Ó, ímhol a csempész.

Tuek szögletes, lapos arca először elborult, de azután széles mosolyra derült. Ujjával – mint tanár a diákját – megfenyegette Margot-t. – Én vízgyáros vagyok, aki fáradságos munkával éltető nedvességet termel ki a szennyezett sarki jég-sapkákból.

– Családod kitartó szorgalma nélkül az Impérium összeomlana, ebben biztos vagyok.

– Túlzol, úrnóm – hajolt meg Tuek, majd belépett a nagyterembe.

A palota előtt összegyűlt szegény koldusok reménykedve várták, hogy a gróf – ritka gesztusként – alamizsnát osszon közöttük. Szájtáti báméskodók is jöttek, akik a koldusokat mustrálták, és sóvár tekintetüket a kastély díszes homlokzatára függesztették. Vízárosok, rikító színű hagyományos öltözködésekben, csengettyűiket rázva kiáltották: – Su-su-súúk! – A Harkonnenektől kölcsönkapott és az alkalomra császári egyenruhába bújtatott őrök a kapuk előtt állva ügyeltek rá, hogy a nemkívánatos személyeket kirekesszék, s a meghívottaknak szabaddá tegyék a bejutást. Kész cirkusz volt.

Miután az utolsó vendég is megérkezett, Margot feltekintett a mechanikus figurákkal díszített, bájos pendülésekkel jelző, antik falikronóra. Közel félóra késésben voltak. Odasietett férjéhez és valamit a fülébe súgott. Fenring ekkor küldöncöt szalajtott a Zsonglőrökhöz, mire a mutatványosok elnémultak – ismerős jeladás volt ez a vendégek számára.

– Köhömm, a figyelmeteket kérném! – szólt fennhangon a gróf. – Fáradjatok át az ebédlőterembe! – szólította fel a jelenlévőket. Cifra öltözékű inasok perdültek elő, hogy átkísérjék őket. Fenring gróf és Fenring grófnő – szokás szerint – csak vendégeik után lépett az ebédlőbe.

Az ajtó két oldalán arannyal díszített, mozaikberakásos kézmosó medencék álltak, rajtuk – politikai szükségszerűség folytán – a Corrino-ház és a Harkonnen-ház címerképeivel. Az Arrakis korábbi kormányzóinak, a Richese-háznak a címerét gondosan levakarták, s helyére a Harkonnenek kék griffmadarát ültették. A vendégek megmártották kezüket a medencében, loccsantottak egy kevés vizet a padlóra, majd miután megtörölték a kezüket, a törülközőt ledobták a növekvő tócsába.

Ez a gazdagság fitogtatására való, hivalkodó szokás Harkonnen báró sugallatára honosodott meg. Egy bolygókormányzónak – hangoztatta – tüntetően azt a látszatot kell keltenie, hogy őt nem érdekli az egész bolygót sújtó nyomasztó vízhiány. Mivel Fenringnek tetszett az ötlet, bevezették a ceremóniát – bár, az az igazság, némi karitatív jellegű módosítással. Lady Margot ugyanis kitalálta, hogy meglehetősen jelképes módon ugyan, de segít a koldusokon. Férje fanyalgó hozzájárulásával közhírré tette, hogy minden lakoma végeztével a palota előtt összegyűlt koldusok kifacsarhatják a vizet a törülközőkből.

Margot a férje oldalán belépett a hosszú terembe. A keze nyirkos volt és bizergett. Körben a falakat gyönyörű antik kárpit borította. Szabadon mozgó parázsgömbök lebegtek azonos magasságban a mennyezet alatt, mindegyik sárgán világított. A fényes faasztal fölött szikrázó, kékeszöld hagali kvarckristály csillár függött, a lánc felső végéhez erősítve pedig érzékeny mérregdetektor rejtőzött.

A vendégek körül seregnyi inas sürgölődött, alájuk tolták a székeket, szalvétát terítettek az ölükbe. Valaki megbotlott és levert egy kristály asztaldísz, ami szilánkokra is tört a padlón. A szolgák tüstént feltakarították és hoztak helyette másikat. A jelenlévők tapintatosan úgy tettek, mintha semmit sem vettek volna észre.

Az asztal túlsó végén ülő Margot nyájasan biccentett Pardot Kynes planetológus és tizenkét esztendő fia felé, akik tőle jobbra, illetve balra elfoglalták kijelölt helyüket. Margot meglepődött, amikor a ritkán látott sivataglakó elfogadta a meghívását, s remélte, ki tudja deríteni, mennyi az igazság a körülötte terjengő híresztelésekből. Tapasztalatai szerint az efféle vacsorákon felszínes, őszintétlen társalgás szokott folyni, bizonyos dolgok azonban egy Bene Gesserit figyelmét nem kerülhették el. Diszkrétan szemügyre vette a szikár férfiút, észrevett egy javítótapaszt szürke gallérján, s megállapította, milyen határozott, keszeszínű szakáll keretezte álla van.

Két székkal lejjebb Mohiam Tisztelendő Anya csusszant a helyére. Hasimir Fenring az asztalfőre ült, a jobbára Harkonnen báró telepedett le. Margot tudta, mennyire gyűlöli egymást a báró és Mohiam, jó messzire ültette hát őket egymástól.

Fenring csettintett az ujjával, mire áradni kezdtek a tálcát cipelő szolgák befele az oldalajtókon. Előétel gyanánt egzotikus falatkákat kínáltak körbe a vendégeknek, megnevezve az adott ételféleséget, s ízelítőül szedtek egy keveset a tányérokra.

– Köszönjük a meghívást, Lady Fenring – szólította meg Kynes fia Margot-t. A planetológus Weichih néven mutatta be, ami azt jelentette, „szeretett.” Az ifjú hasonlított ugyan az apjára, de míg az idősebb Kynes tekintete ábrándozó emberre vallott, Weichih szeméből az arrakisi származásra utaló keménység sugárzott.

Margot rámosolygott. – Az egyik szakácsunk, egy városban nevelkedett fremen, sziecsi specialitást készített nekünk: szezámagos fűszersüteményt mézzel leöntve.

– A fremen konyha birodalmi rangra emelkedett? – tudakolta tétova mosolylyal Pardot Kynes. Lerítt róla, hogy számára az élelem sosem jelentett többet a létfenntartás eszközénél, az estélyek s fogadások pedig csak hátráltatták, elvonták fontos teendőitől.

– A konyhaművészet... nos... ízlés kérdése – hunyorított Margot. Diplomatikusan válogatta meg szavait.

– Ezek szerint nem – biccentett Kynes.

Magas, más bolygókról hozatott szolgálólányok szűk nyakú palackokban melanzsal ízesített bort kínálgattak körbe. Ezután – a helybéli vendégek ámulatára – nyitott buzzelli kagylókkal körített egész halak következtek. Arrakeen legvagyonosabb polgárainak is csak ritkán került tengeri eledel az asztalára.

– Ejha! – örvendezett Fenring az asztal túlsó végén, amikor egy szolgál felemelte a fedőt az elé tett tálcáról. – Imádom az ecazi répát, hmm. Köszönöm, drágám. – A szolgál sötét színű szószot öntött a zöldségre.

– Nem sajnáltuk a költségeket, hogy tisztelt vendégeink kedvére tegyünk – jegyezte meg Margot.

– Majd én megmondom, miért olyan drága ez a zöldségféle – dörmogte egy ecazi diplomata, s menten magára vonta mindenki figyelmét. Bindikk Narvi apró termetű, ám mély, zengő hanggal megáldott ember volt. – A mezőgazdasági terményeinket érintő szabotázs miatt drasztikusan visszaesett a bolygóközi kereskedelmi forgalmunk. Ezt az újabb csapást úgy hívjuk, „grummani vész.”

Tekintetét az asztal túloldalán ülő grummani nagykövetre szegezte – a megtermett, barna bőrű, gyűrött képű férfi nagyívó hírében állott. – Biológiai szabotázs nyomaira bukkantunk az Elakka kontinens ködfaerdeiben is. – Az ecazi ködfaszobrokat, amiket alkotóik a gondolat erejével, irányítottan növesztenek, Impérium-szerte nagyra értékelték.

A Moritani-házból való nagykövet – Lupino Ord – robusztus termetét meghazudtolóan magas fejhargon kifakadt: – Az ecaziak már megint úgy akarják felhajtani az árakat, hogy hiányt színlelnek. Ősrégi trükk, azóta alkalmazzák, hogy az enyves kezű elődeiket számúzték a Régi Földről.

– Egyáltalán nem így történt...!

– Na de uraim! – szólt rájuk Fenring. A grummanok mindig lobbanékony népesség voltak, a legapróbb vélt sérelemre is heves kirohanással feleltek. Fenring bosszantónak találta az ilyen hebehurgya viselkedést. Ránézett a feleségére. – Tévedtünk volna, khmm, az ültetési rendet illetően, drágám?

– Inkább a vendéglista összeállításában – jegyezte meg csipkelődve Margot.

Udvarias, feszélyezett kacarászás hallatszott innen is, onnan is. A civakodók elnémultak, de továbbra is ellenségesen méregették egymást.

– Örömmel látom, hogy a mi kiváló planetológusunk magával hozta derék fiacskáját is – mondta Harkonnen báró mézesmázos hangon. – Igazán jóvágású legényke. Úgy hírlik, te vagy a legfiatalabb a meghívottak között.

– Nagy megtiszteltetés számomra – válaszolt a fiú –, hogy ilyen előkelő társaságban lehetek.

– Hallom, arra szántak, hogy apád nyomdokába lépj – folytatta a báró. Margot tisztán érzékelte a rejtett gúnyt mély hangjában. – Nem is tudom, mire menénk planetológus nélkül. – Az igazat megvallva, Kynes ritkán fordult meg a vá-

rosban, s annál is ritkábban küldte kötelező jelentéseit a Császárnak – nem mintha Shaddam észrevette vagy hiányolta volna. Margot férje elejtett szavaiból már értesült arról, hogy a Császár figyelmét más, egyelőre nem sejtett ügyek kötötték le.

Az ifjú átható tekintete felcsillant. – Megengeditek, hogy pohárköszöntőt mondjak vendéglátóink tiszteletére? – emelte föl a vizeskupáját. Pardot Kynes elámult fia merészségén, láthatóan zavarba jött, hogy nem neki jutott előbb eszébe a társasági illem.

– Kiváló javaslat – hízelgett a báró. Margot észrevette, hogy máris lassabban forog a nyelve a túl sok melanzsbortól.

A tizenkét éves fiatalember mielőtt belekortyolt volna az italába, magabiztosan szólásra emelkedett: – Meggyőződésem, hogy mindez a pompa, a bőséges lakoma és a temérdek víz, amit élénk tártatok, pusztán halovány visszfénye annak a gazdagságnak, ami a szívetekben lakozik.

A vendégsereg helyeslően csatlakozott a tószthoz, de Margot meglátta szemükben a mohóság villanását. Alig ült el azonban a pohárcsilingelés, a planetológus némi fészkelődés után kibökte, ami kezdettől a nyelvén volt. – Fenring gróf, azt hallottam, speciális, nedves klímájú üvegházat építtetsz a palotádban. Nagyon érdekelne, hol tart a kivitelezés. – Margot ekkor döbbsent rá, miért fogadta el Kynes a meghívást, minek a kedvéért volt hajlandó otthagyni a sivatagot. Egyszerű, de praktikus zubbonyában és nadrágjában sokkal inkább porlepte fremennek látszott, mint császári tisztviselőnek.

– Ühümm, szóval tudomást szereztél a mi kis titkunkról? – Fenringről lerítt, hogy kínosan érinti a dolog. – Ma este szándékoztam előrukkolni ezzel a meglepetéssel, sajna azonban bizonyos... öhömm... közbejött *késedelmek* miatt nem lehetséges. Talán valamikor máskor.

– Nem gondoljátok, hogy egy ilyen luxuskert fenntartásával olyasmivel kérkedtek az Arrakis népe előtt, ami számukra elérhetetlen? – kérdezte az ifjú Weichih.

– *Egyelőre* – dünnyögte Pardot Kynes az orra alatt.

Margot meghallotta. *Érdekes*. Felismerte, hibát követne el, ha alábecsülné ezt a keresetlen modorú férfit, vagy akár a fiát. – Szerintem nagyszerű dolog növényritkaságokat gyűjteni az Impérium megannyi térségéből – érvelt türelmes hangon. – Az én szememben e növénykert inkább ama gazdagság szemléltetésére szolgál majd, amit az univerzum *nyújthat* az embereknek, s nem annak hangsúlyozására, milyük *nincs*.

Pardot Kynes visszafogott, de szigorú hangon megdorgálta fiát: – Nem azért jöttünk, hogy a nézeteinket másokra erőltessük.

– Éppen ellenkezőleg, kérlek, fejtsétek ki nyugodtan a véleményeteket – unszolta őket Margot lelkesen, s igyekezett tudomást sem venni a még mindig dühödten egymást méregető ecazi és grummani nagykövetekről. – Nem vesszük rossz néven, ígérem.

– Úgy van – szólt közbe egy carthagi fegyverkereskedő az asztal közepe tájáról. Az ujjain annyi ékköves gyűrűt viselt, hogy alig tudta megemelni a kezét. – Mindnyájan meg akarjuk ismerni a fremenek észjárását. Magyarázd csak el!

Kynes lassan bólogatott. – Hosszú évek óta közöttük élek. Amit velük kapcsolatban mindenekelőtt tudni kell, az az, hogy egész gondolkodásmódjukat a túlélésért folyó küzdelem határozza meg. Semmit sem hagynak kárba veszni. Minden hulladékot újra felhasználnak, értékesítenek.

– Az utolsó csepp vízig – fűzte hozzá Fenring. – Még a... khmm... halottak testében maradó vizet is, nemde?

Kynes a fiára pillantott, aztán vissza Margot-ra. – A melegházatok vízigénye nem lesz éppen csekély.

– Ugyan, mint császári megfigyelő, szabadon rendelkezem a természeti erőforrásokkal – jelentette ki Fenring. – A feleségem üvegháza, véleményem szerint, megéri az árát.

– Az előjogaidat senki sem vonja kétségbe – felelte Kynes rendíthetetlen nyugalommal. – Én viszont Shaddam Császár planetológusa vagyok, ahogyan őelőtte IX. Elroodé is. Mindketten a kötelességünket teljesítjük, Fenring gróf. Egyébként nem szándékozom ökológiai előadást tartani, csupán Lady Margot kérdésére válaszoltam.

– Jól van, planetológus, akkor olyasvalamiről adj felvilágosítást, amit máig nem értünk az Arrakison – szólt közbe a báró, tekintetét az asztalra szegezve. – Semelyik másik Harkonnen-birtokon nem hullanak ilyen tempóban az embe-reim, mint itt. Felfoghatatlan az is, miért nem képes a Liga elegendő meteorológiai felderítő műholdat pályára állítani, hogy megbízható adatokhoz jussunk és előrejelzéseket végezhesünk. Rendkívül bosszantó.

– Azért – hála a fűszernek – az Arrakis rendkívül jövedelmező is – jegyezte meg Margot. – Különösen számodra, kedves báró.

– Ez a bolygó nem egykönnyen hagyja kiismerni magát – folytatta Kynes. – Az én kurta életemnél hosszabb időbe, több emberöltőbe is beletelik, mire kiderül, mi hogyan és miért működik úgy. Annyit azonban tudok: meg kell tanulnunk a sivataggal együtt, s nem annak ellenére élni.

– A fremenek gyűlölnek minket? – kérdezte Caula hercegnő, a Császár unokahúga. Keze, villáján egy falat konyakos brüsszel, megállt a levegőben, félúton a szája felé.

– Meglehetősen zárkózottak, és a nem fremenekkel szemben bizalmatlanok, de tisztességes, egyenes jellemű emberek. A becsületkódexükön azonban még én magam sem tudok teljes mértékben eligazodni.

Margot kecsesen felvont szemöldökkel újabb kérdést intézett Kyneshoz, s éberen figyelte, miként reagál. – Aztán igaz-e a mendemonda, planetológus, hogy te magad is fremenné lettél?

– Én, úrnőm, császári tisztviselő vagyok és az is maradok, de meg kell adni, van mit tanulnunk a fremenektől.

Innen is, onnan is pusmogás, vagy emeltebb hangú eszmecsere hallatszott, miközben meghozták a desszertet.

– Császárunknak még mindig nincsen örököse – harsogta Lupino Ord, a grummani nagykövet. A nagydarab férfiú hangja rikácsolásnak hatott. Megállás nélkül vedelt. – Csak két lánya van, Irulan és Chalice. Nem mintha kétségbe akarnám vonni a nők értékét... – sunyított körbe kajánul szénfekete szemével, elkapva jó néhány hölgy rosszalló pillantását. – Fiúörökös híján azonban a Corrino-háznak félre kell állnia valamelyik másik Nagy Ház javára.

– Császárunknak – ha ugyanolyan hosszú életű lesz, mint Elrood – jó egy évszázada lehet még hátra – vetette közbe Margot. – Mellesleg tudsz róla, hogy Lady Anirul ismét várandós?

– Bokros teendőim miatt időnként lemaradok a legfrissebb hírekről – felelte Ord és felemelte a borospoharát. – Reméljük, a következő fiú lesz.

– Úgy van! Biztosan! – kiáltozta több vendég.

Bindikk Narvi, az ecazi diplomata azonban illetlen kézmozdulatot tett. Margot tudott az ecazi Armand főherceg és a grummani Moritani vikomt között régóta fennálló ellenségeskedésről, de nem hitte, hogy ennyire elfajultak a dolgok közöttük. Megbánta, hogy ennyire közel ültette a két riválist egymáshoz.

Ord felkapott egy hosszú nyakú palackot és öntött magának a kék borból, nem várta meg, hogy az inas szolgálja ki. – Fenring gróf, rengeteg, a Császárunkat ábrázoló művészi alkotást láttam a palotádban – festményeket, szobrokat, domborműveket. Nem gondolod, hogy őfelsége túlságosan sokat költ efféle öncélú ajándékokra? Már tele van velük az egész Impérium.

– És minduntalan megrongálják, összetörik, ledöntik őket – horkantott a carthagi fegyverkereskedő.

Margot a planetológuson és a fián töprengve vett magának egy édes melanzsüteményt a desszertes tálcáról. Kíváncsi lett volna, vajon *azt* a pletykát hallották-e a vendégek, miszerint e becses, művészi dísz tárgyakban lehallgatókészülékek rejtőztek az alattvalók ténykedésének megfigyelésére. Ott lógott egy ilyen plakett Ord mögött is a falon.

– Shaddam, öhömm, uralkodói hírnevének öregbítésére törekszik – bizonygatta Fenring. – Hosszú éveket töltöttem mellette. Azt szeretné, ha nem azonosítanák igen magas kort megélt apjával és annak politikájával.

– Meglehet, de elhanyagolja a sardaukar sorállomány kiképzését, miközben a tábornokait... Minek is hívják őket?

– Burzegeknek – mondta valaki.

– Igen, a burzegeit sorra előlépteti, a járadékuk már az eget veri, és egyéb juttatásokkal is elhalmozza őket. Nem csoda, ha a közkatonák soraiban a harci szellem mindinkább megcsappan, hiszen egyre többet követelnek tőlük egyre kevesebb apanázsért.

Margot észrevette, hogy a férje vészjósló hallgatásba süppedt. Nagy szeme résnyre szűkült, ahogy a zavaros fejű, korhely vendéget méregette.

Egy nő súgott valamit a grummani nagykövet fülébe, mire az végigfuttatta ujját a borospohara peremén. – Ó, igen, bocsánatot kérek, hogy a nyilvánvaló tényt magyarázom olyasvalakinek, aki mindenkinél jobban ismeri Császár urunkat.

– Ord, te idióta! – robbant ki Narviból, mintha csak az alkalmat várta volna, hogy valami sértést vághasson a fejéhez.

– Te meg a halál fia! – pattant föl a grummani nagykövet, felrúgva székét maga mögött. Túl gyorsan, túl pontosan mozgott. Vagy csak tettette volna, hogy részeg, hogy ezzel is provokálja a másikat?

Lupino Ord előrántott egy csillogó röpítőtárcsás pisztolyt, és fülsiketítő durrogással többször ellenfelére lőtt. Előre megtervezte volna, hogy provokálni fogja ecazi riválisát? A vágótárcsák összevissza kaszabolták Narvi arcát és mellkasát, aki előbb meghalt, mint hogy a pengék élén levő mérgek kifejthették volna hatásukat.

A vacsoravendégek riadt kiáltozás közepette szétrebbentek. Az inasok lerohanták a tántorgó nagykövetet, és kicsavarták kezéből a pisztolyt. Margot dermedten ült a helyén, döbbenet inkább, mint ijedten. *Elkerülte volna valami a figyelmét? Ennyire elmélyült a viszálykodás az Ecaz- és a Moritani-ház között?*

– Zárjátok be az egyik alagsori cellába! – parancsolta Fenring. – Őr álljon az ajtó előtt folyamatosan!

– Én diplomáciai védeltséget élvezek! – tiltakozott Ord, majdhogynem vinnycsó hangon. – Úgysem mersz fogva tartani.